

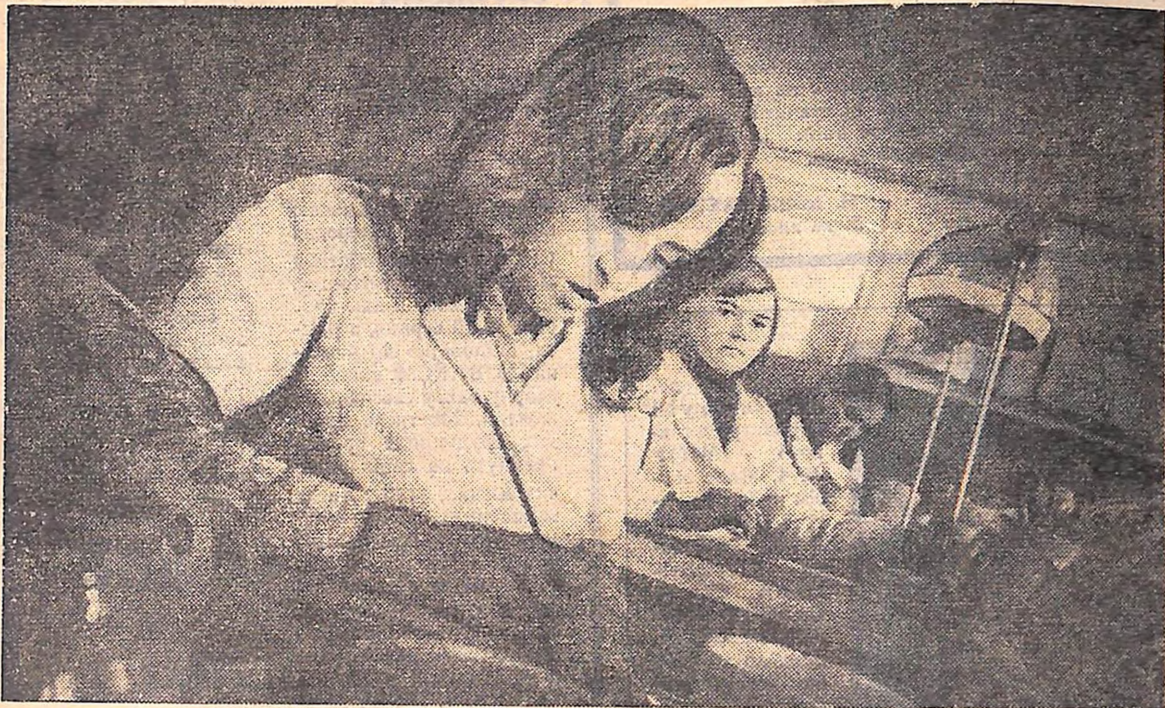
Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 23 жовтня 1982 року № 127 (3167).

Ціна
2 коп.



ЧЕСТЬ БРИГАДИ

Ось УЖЕ шість років наша комсомольсько-молодіжна бригада виборює звання «Краща бригада міністерства». Змінні завдання виконує на 115—120 процентів, продукцію здає з першого пред'явлення. На честь 60-річчя СРСР ми зобов'язалися цього року забезпечити весь приріст сьбггу виробництва тільки за рахунок підвищення продуктивності праці.

Нерідко наші здобутки коментують словами: «То це ж передовий колектив». І звучать вони здебільшого так, ніби для нас створено якісь ідеальні умови. Нічого подібного. Бригада стала передовою не одразу. А щодо умов роботи, то тут ми справді маємо суттєві переваги, однак створили їх самі.

Найважливіша з переваг — у підході до справи. Майже два роки тому, напередодні XXVI з'їзду КПРС, ми запровадили бригадний підряд. Але глибоко помиляється той, хто вважає, що варто будь-якій бригаді перейти

на підряд — і успіх забезпечено. Від дерева найціннішої породи годі чекати високого врожаю плодів, якщо посадити його в не підготовлений ґрунт, не доглядати як слід. Ми ж почали, так би мо-

зультаті. Тому девіз «Жодного відстаючого поруч!» для бригади актуальний як ні для якого іншого підрозділу. Ми вважаємо, що успіхи малочисельного колективу найбільше залежать

від моральних факторів, рівня свідомості кожного робітника. Враховуючи це, у своїй бригаді головну увагу зосереджуємо на вихованні почуття відповідальності. Про честь бригади нагадуємо робітникам перед початком роботи на щоденних п'ятихвилинках, коли аналізуємо хід соціалістичного змагання. У цьому ж напрямі працюємо з населенням: став членом нашого колективу, знай, чим пишаємось, дорожимо ним. У приклад ставимо комуніста Валентину Федоріву, Марію Волкову, Льва Чернишова. Закріпивши за новенькими такі авторитетні наставники, оточивши їх загальною увагою всього колективу, приглядаємось до їхньої роботи, підказуємо, радимо. Не залишаємо поза увагою і поведінку, а також те, чи вміють вони дорожити робочою хвилиною. До речі, в нашій бригаді існує тверде правило: від початку до закінчення зміни — ніяких зайвих розмов.

Діловитість і вимогливість до себе і товаришів

стали нормою життя комсомольсько-молодіжної. Дехто з новеньких спочатку скаржиться на занадто сувору дисципліну. Але ж, не виховавши в собі вимогливості, людина не зможе завоювати ні висот у труді, ні авторитету серед товаришів. У цьому новенькі швидко переконаються на прикладі життя свого колективу. Звичайна порядність, однією з ознак якої є дисциплінованість, породжує довіру до людей. Тому, зокрема, у нашій бригаді можна зустрітися із таким явищем, коли робітниця, частіше молода мати, працює за зсунутим графіком — госпрозрахунок дає нам таке право і ніхто її не контролює.

Нерідко члени комсомольсько-молодіжної допомагають колективам сусідніх дільниць. У таких випадках ми маємо нагоду для порівнянь. Ті, кому допомагаємо, навіть отримавши у прориві, як правило, не можуть відмовитися від частих перекурів чи зайвих розмов. Не побачивши, щоб хтось із них при відсутності суміжних зв'язів виконував його операцію. Сидіти без діла, а не візьметься: або не вміє, або не хоче. Наші ж представники завжди працюють у сусідів як «удом»: бережуть час, напрощад швидко опановують незнайомі операції.

Ні, не легко бути передовиком. Відстаючих підтягують, їм допомагають. А передовиком, здебільшого тільки довіряють — мовляв, справляється власними силами. Так і з кадрами. Кваліфікованих робітників, які приходять на завод після закінчення ТУ № 6, направляють на зміцнення інших бригад. Нам же кажуть: а комсомольсько-молодіжний колектив сам собі підготує кадри. Врешті, КМК — це не тільки виробни-

ВЕЛИКИМ ПОПИТОМ КОРИСТУЄТЬСЯ У НАСЕЛЕННЯ ПРОДУКЦІЯ СВІТЛОВИДНОГО КЕРАМІЧНОГО ЗАВОДУ, ОСОБЛИВО ДВА ВИДИ СЕРВІЗІВ, УДОСТОЄНИХ ДЕРЖАВНОГО ЗНАКА ЯКОСТІ. У ВИГОТОВЛЕННІ ЇХ БЕРЕ УЧАСТЬ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНА БРИГАДА АНТОНІНИ ЗУЄВСЬКОЇ В ЯКІЙ ВІДМІННО ТРУДІТЬСЯ ХУДОЖНИК ЛЮБОВ МАГАСЬ (НА ЗНІМКУ). КОМСОМЛКА ВИКОНУЄ ЗАВДАННЯ НА 120 ПРОЦЕНТІЗ, ЗАБЕЗПЕЧУЄ ВИСОКУ ЯКІСТЬ ОЗДОБЛЕННЯ ВИРОБІВ.

Фот. В. ГРИБА.

У КОМПЛЕКСІ

ведуть завершальні роботи на осінньому полі молоді трудівники Онуфріївського району

Змагаючись за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР, молоді хлібороби по ударному працюють на всіх ділянках сільськогосподарського виробництва.

Нинішнього року комсомодовники нашого району зобов'язалися заготовити на зиму громадській худобі п'ятнадцятирічний запас кормів. Теж і старіються механізатори ачасно закласти в траншеї силосну масу, без втрат зібрати і використати на корм поживні рештки цукрових буряків городніх і баштанних культур. На зиму вже припасено 8239 тонн силосу, з них 3766 тонн — комбінованого. Злагоджено працюють на цій роботі члени комсомольсько-молодіжного міжгосподарського комсомодовного загону.

Недавно з цінною ініціативою — заготовити для громадської худоби 100 тонн хвйної лапки — виступили учні Успенської середньої школи. Їх підтримали школярі Дерішки та Млинка. Бюро райкому Компартії України та райкому комсомолу схвалили починання юних помічників.

Закінчили підготовку до зимово-стійлового утримання худоби тваринники району. А очолює соціалістичне змагання молодих доярок Надія Черненко з колгоспу «Шлях Леніна». З початку року вона вже недоїла від кожної корови по 3465 кілограмів молока.

Вже викопали цукрові буряки трудівники колгоспу «Зоря», імені Кірова та «Путь Октября». На останніх гектарах піднімають зяб механізатори Близькості господарств. По 8—9 гектарів зорює щодня трактором ЮМЗ-6 молодий механізатор Василь Лисенко. Не відстають від нього і Юрій Омеліченко та Сергій Хлівний.

Молоді трудівники району дали слово справитися із комплексом польових робіт до річниці народження комсомолу.

В. КРУТЬ,
інструктор Онуфріївського райкому комсомолу.

В. БАДОВ,
бригадир КМК імені XIX з'їзду ВЛКСМ заводу тракторних підпрорегатів.
м. Кіровоград.

Післямова до політзаняття

ЗНАТИ, ЩОБ ДІЯТИ

Перша зустріч у новому навчальному році — це завжди урочиста атмосфера, святковий настрій. Не було винятковим і перше політзаняття у водоликарні. Перше заняття по темі «Союзом незламним республіки вільні» вирішили провести спільно зі слухачами двох політшкіл партійної і комсомольської. Теплі слова сказали слухачам почесний гість ветеран праці Євстафій Кузьмич Тарасенко, керівники політшкіл.

Потім, аналізуючи заняття, і пропагандисти, і гості високо оціняли підготовленість секретаря парторганізації Світлани Володимирівни Климової, яка вела заняття. Воно стало справді показовим. У водоликарні ввійшло в практику проведення таких занять, колективне рецензування їх. Так, поради керівників партійних політ-

шкіл щодо організаційної побудови занять не раз ставали у пригоді комсомольському пропагандистові Василю Івановичу Кіщуку. Досвід, перейнятий від старших тозаришів, підтримка партійної організації допомогли молодому керівникові політшколи керувати пропагандистською майстерністю. Недавно В. І. Кіщуку, як кращому пропагандисту вручено Почесну грамоту обкому комсомолу.

На високому організаційному та методичному рівні пройшло і перше політзаняття в нинішньому навчальному році. Доповідь пропагандиста С. В. Климової зацікавила слухачів. Світлана Володимирівна розповідала про історію створення Союзу СРСР, про ленінські принципи національної політики. Приклади, цифри і факти наводила не тільки академічні, за-

гальновідомі, а й з історії рідного міста, свого колективу.

Більше 20 років працює в колективі водоликарні Іван Арсентійович Унтило. Для нього, молдаванина за національністю, стала рідною українська земля. Як і для угорки Маркети Султанівни Катар, котра не один десяток літ трудиться санітаркою. Лікар Георгій Васильович Шишков — болгарин, медсестра Лариса Валющенко — білоруска, Петро Павлович Чернцов — мордвин.

Найбільшою нагородою для учителя вважається блискуча відповідь учня. Для пропагандиста — активність слухачів не тільки на заняттях, а й у роботі, у громадському житті. Саме тому велику увагу приділила пропагандист питанню участі працівників водоликарні у соціалістичному змаганні на честь 60-річчя утворення СРСР. На

першому занятті прозвучали слова вдячності молодим працівникам лікарні. 775 людино-днів відпрацювали вони у підшефних колгоспах «Шлях до комунізму» та «Шлях Ілліча», подавши відчутну допомогу трудівникам села.

«Для дальшого розквітту Союзу РСР необхідно умовою є мир на всій планеті», — ця думка була провідною на першому політзанятті. Слухачі вели мову про свою безпосередню участь у боротьбі за мир. Вони розповідали, як збирали підписи під листом-протестом проти ізраїльської агресії в Лівані, як організовували трудові суботники. Зароблені гроші перерахували до Радянського фонду миру.

Добрі справи проростають гарними сходками у цьому колективі. Бо люди приходять на політзаняття, щоб поповнити свої знання. А вони їм потрібні, щоб діяти.

Н. МИКОЛАЄНКО.
м. Знаменка.

ЗАВЖДИ НА ПОСТУ

Героїчні традиції бійців перших загонів ВЧК з честю продовжує нинішнє покоління воїнів внутрішніх військ МВС СРСР. Вони надійно стоять на варті мирної і творчої праці радянських людей, прагнуть ознаменувати 60-річчя СРСР новими успіхами в бойовій і політичній підготовці.

Це відзначилось на зустрічі з воїнами-відмінниками внутрішніх військ, що відбулася в ЦК ВЛКСМ 21 жовтня. Їх вітали секретар ЦК ВЛКСМ Д. О. Охромий, ветерани партії і комсомолу, війни і праці.

Учасники зустрічі запевнили, що будуть всемірно підвищувати боеготовність, докладуть усіх сил для успішного виконання рішень XXVI з'їзду КПРС і XIX з'їзду ВЛКСМ.

Воїни, які особливо відзначились, нагороджені знаками ЦК ВЛКСМ «Воїнська доблесть».

[Кор. ТАРС].

Мік після виступу

«Ненадійні партнери»

Під таким підзаголовком у критичній кореспонденції «Дистанція з перешкодами» за 16 вересня цього року газета розповіла про незадовільну роботу овочевих баз у місті Олександрії.

«До ларків і магазинів справді невчасно завозилися овочі і фрукти, траплялись випадки, коли з баз годинина надходила неякісна», — відповідає нам директор Олександрійського оптово-роздрібного плодовоовочного комбінату В. П. Кравчук.

Адміністрація управління ОРПК вказала завідувачу базою В. Г. Шапу на несвоєчасну доставку овочів і фруктів у магазини. Встановлено суворий контроль за якістю городи, яку відправляють із бази.



Сьогодні вони поки що учні Кіровоградського МПТУ № 4. Мине зовсім небагато часу, і Олег БОЙКОВ, Світлана ГЕЛЕНЦЬКА, Оксана СУВОЧ і Наталія НЕЖИВА, яких ви бачите на знімку, поповнять дружню робітничу сім'ю червонозорівців.

Фото Б. БОНДАРЕНКА.

Говорить і показує...

робот

ПЕРШИЙ КРОК —
УЖЕ ДОРОГА

З роботом-екскурсоводом познайомили кореспондента РАТАУ в клубі юних техніків виробничого об'єднання «Новокаматорський машинобудівний завод».

— РЕМ 18-й, привітно блимаючи очима-лампочками, представився віи.

— Вісімнадцятий — це не порядковий номер модифікації, — пояснили хлопці. — Через скромність РЕМ не хвалиться тим, що вміє виконувати вісімнадцять команд і що він набагато здібніший від багатьох заводських електронно-механічних автоматів.

А РЕМу 18-му, як видно, не терпиться проявити ці здібності. Жестом він привітно запрошує гостей до клубу. Поки діти, обступивши симпатичну електронно-механічну «людину», знайомляться з ним, він розповідає:

— Я робот-інформатор з клубу юних техніків у Краматорську. В сорока гуртках — авіамодельному, машинобудівному, конструкторському і багатьох інших займається 1200 учнів п'яти шкіл. Викладають у нас 17 інженерів і техніків виробничого об'єднання. Разом з ними школярі стали авторами цілого ряду справжніх винаходів.

Наприклад, інженер Микола Трохимович Нечипуренко та його вихованці сконструювали новий вузол для прокатного станка «1600». Тепер його використовують виробничники.

Карбуючи кожну фразу, робот показує діючі макети устаткування, яке випускають машинобудівники — прокатні стани, преси, землерийну техніку. Всі ці макети експонувались на ВДНГ СРСР, а самі юні техніки Краматорська ось уже десять років підраяд не неодмінними учасниками головної виставки країни.

На уроці профорієнтації, який веде робот, діти можуть подивитись і фільм про устаткування завод, де працюють їх батьки, дізнатись, як робиться і де застосовується продукція з маркою «НМЗ». Цю можливість надасть їм той же робот, адже він не тільки говорить, а й показує: телевизор вмонтовано в його корпус.

День відкритих дверей РЕМ 18-й продовжує в майстернях клубу. Тут десятки різноманітних верстатів, які передали юним технікам машинобудівники. Верстати всі нові, а не списані й старі. У виробничому об'єднанні справедливо вважають, що робітничу зміну необхідно вчити на найсучаснішому устаткуванні: адже сьогоднішні школярі завтра прийдуть у цехи заводу — не перучуватись же їм тоді заново.

Такий підхід забезпечив виробничому об'єднанню особливий виграш: близько двохсот своїх вихованців провів піншнього року технічний клуб на завод. Було свято, були гості-виробничники, були квіти і оплески. І тільки робот тоді не плескав у долоні: на жаль, цього його ще не навчили. Зате розчулено блимала лампа, яка імітує роботу «серця» механічної «людини».

А отім, незабаром і РЕМ 18-й зібрався в дорогу. Творці робота — Леонід Брусилівський, Ігор Матухієнко, Андрій Состін та їх дорослі наставники — Ю. В. Перекрестов і Ю. А. Притула проваджали його в Москву, на Всесоюзну виставку науково-технічної творчості молоді. Там він розповість дітям усієї країни про юних техніків з Краматорська.

М. СТОЛЯРОВ,
кор РАТАУ.
Краматорськ
Донецької області.



СЬОГОДНІ — ТРУДОВИЙ СУБОТНИК

У Башкирії проходять комсомольсько-молодіжні суботники, присвячені 60-річчю утворення СРСР і дню народження Ленінського комсомолу. Частина молоді вже пропела їх 26 червня, а решта, відповідно до рішення ЦК ВЛКСМ, вийде на ударну вахту сьогодні, 23 жовтня. 200 тисяч молодих трудівників працюватимуть на своїх робочих місцях, 140 тисяч займатимуться благоустроєм міст, селищ і сіл, більше 80 тисяч чоловік збиратимуть металом і макулатуру. Всього, за попередніми підрахунками штабу суботника, який створено при обкомі ВЛКСМ, буде виготовлено продукції майже на мільйон карбованців.

НА ЗВІТНО- ВИБОРНИХ ЗБОРАХ

Відбулися звітно-виборні збори в цеху № 73 заводу автомобільних моторів Уфимського моторобудівного виробничого об'єднання. Темою розмови на них була участь комсомольців у всесоюзному змаганні за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР. «Обладнання — комсомольську турботу» — таке рішення прийняли збори.

З перших днів новообране комсомольське бюро взялося за його здійснення. Уже проведено кілька рейдів-перевірок, розроблені рекомендації по обслуговуванню складного

обладнання. Комсомольці успішно освоюють суміжні професії.

ПОЧЕСНИЙ ГІСТЬ БАШКИРІЙ

У Башкирії побував Іван Семенович Дунаєв, ветеран КПРС і ВЛКСМ, делегат III з'їзду РКМ. Народився він в Ульяновській області 1902 року, працював з 12 років в Сызрані, в Куйбишевській, на Уралі. Довго працює у Башкирії на чужині: плавильному заводі в Сатке, в інших містах республіки. У далекі 20-ті, розповідаючи про історичну промову В. І. Леніна на III з'їзді РКМ, Іван Семенович виступав перед своїми ровесниками в Уфі, Ратві, Давлеканові, Белебей.

Тепер І. С. Дунаєв знову побував у багатьох містах Башкирії, зустрічався з молоддю, поділявся з нею спогадами про роки комсомольської юності, проведені в республіці.

З ЛЕГКОЇ РУКИ НАСТАВНИКА

Письменник Олександр Філіпов уважно слідкує за творчістю молодого башкирського поета Ахмета Ахметкужина. Він дав йому рекомендацію в члені Спілки письменників СРСР, рецензував його книги. І молодий поет повністю виправдовує виявлене йому довіря.

Недавно збірник «Бурштинове намисто» А. Ахметкужина представлено на здобуття премії комсомолу Башкирії імені Г. Саяма. У нову книгу ввійшли вірші поета, переклади творів російських і радянських поетів. Високу оцінку збірнику «Бурштинове намисто» А. Ахметкужина дав його наставник О. Філіпов.

Добірку за матеріалами башкирської обласної молодіжної газети «Ленинец» підготувала

Н. ЧЕРНЕНКО.

«У сім'ї єдиній»

— так називався усний журнал, який провели працівники бібліотек імені О. Бойченка і міського ТУ № 6 зі своїми читачами.

Про створення Союзу РСР розповіла присутній завідувач бібліотекою учальниці № 6 В. М. Марчик. На першій сторінці журналу вірш П. Пляцковського «15 сестер» прочитав учень 8-ї групи ТУ № 6 Володимир Бозогонян.

Сторінку «Буржуазний націоналізм — ворог дружби народів» відвідує відділом спортивної та оборонно-масової

роботи міському комсомолу О. А. Кононенко.

Музичну сторінку журналу «Моя Батьківщина» підготували учні технічного та музичного училищ В. Крамер, А. Цап та А. Прокіпенко.

Огляд літератури «Наша єдиність» зробила на останній сторінці усного журналу В. В. Колосник — завідувача абонентом бібліотеки для юнацтва імені О. Бойченка.

Н. КОЛОДОВА.
м. Кіровоград.

У дні святкування 60-річного ювілею Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна, в обласному палаці піонерів і школярів відкрився музей «Історія піонерської організації Кіровоградщини».

Ідея його створення появилася у членів пошукового загону. Тоді на од-



воградщини, слідопити побували в с. Підлісному Олександрівського району, відвідали музей бойової і трудової слави, що діє при сільському Будинку культури, зустрілися з піонерами місцевої школи, провели міське свято червоних слідопитів «Подвиг у червоному галстуці», де вете-

ПОДВИГ У ЧЕРВОНОМУ ГАЛУСТУЦІ

ному із засідань штабу червоних слідопитів Оксана Мезенцева, Світлана Охріменко, Андрій Грім, Зіна Старосадча вирішили вивчити історію піонерської організації Кіровоградщини. А всі документи, матеріали, відомості, віднайдені в обласному краєзнавчому музеї, обласному державному архіві, одержані під час листування із червоними слідопитами районних будинків піонерів, які брали активну участь у все-союзних операціях «Піонерська слава», «Подвиг у червоному галстуці», експедиції «Літопис Великої Вітчизняної», пошукові розміщували на стендах музею.

Кожен документ чи знімок відображають період діяльності піонерів області від 1922 року аж по 1982 рік. На одному із стендів — фотографії першого піонерського загону Андрійської СШ Світловодського району, піонерський актив школи № 7 м. Кіровограда, перші піонервожати Єлисаветграда Верхолаз, Іванова, Тугаченко... А ось піонерський загін школи № 20

З ВИПУСКУ

«БИЙ, БАРАБАН!»

(за дозованими померами шкіл), де вчилися Толя і Юра Маркітани, які в роки війни були розвідниками в партизанському загоні імені Ворошилова і захищали життя хоробрих. Ось похвальний лист Юрія Маркітана, котрий в 1940 році закінчив 3-й клас на «відмінно», а вже в 1943-у поліг від фашистської кулі.

Вдалось слідопитам дістати квиток делегата І Всесоюзного зльоту піонерів (1929 р.). А ось спогади А. А. Касуркіна із Голозавіська про І Всесоюзний зліт, делегата якого він був.

На кожному етапі історії Кіровоградщини члени штабу червоних слідопитів глибоко вивчали, аналізували, підбирали і звіряли документи. Наприклад, щоб детальніше вивчити тему «Піонери-герої Кіро-

ради Великої Вітчизняної війни П. В. Сидяк, В. В. Юрченко закликали піонерів бути готовими до захисту Батьківщини, так як були готові і захищали її Федя Шепель, Яша Матвієнко, Ваня Коноваленко, Ваня Юрченко. Тоді Комар, 12-річний розвідник Боря Білий із Олександрівського району і Віта Загородній із Добровільницького району.

На стендах — фотопортрети, які розповідають про досягнення юних ленінців за 60 років, звіти про цікаві справи по підготовці до піонерського ювілею...

Нині в музеї — 12 стендів, котрі постійно поповнюються. Найновіші експонати присвячені новому Маршу юних ленінців. Щоденно у музеї чимало відвідувачів. Це школярі з усіх районів області. А в музеї урочисто проходять прийоми в жовтень та і піонери; тут школярі дають слово бути гідними пам'яті своїх розвідників...

Н. ГРИМ,
методист обласного
Палацу піонерів і школярів,
м. Кіровоград.



ДЕ ТИ, БІЛОЧКО, ЖИВЕШ?

Фотоетюд М. НОЖНОВА.

ЩОДНЯ У НЕСПОКОЇ

Учні Кіровоградського професійно-технічного училища № 2 імені О. С. Єгорова, як завжди, зібрані на ранкову лінійку. Того дня їх чекала радісна звістка — другонурисніці групи малювання № 49.50 Алла Безсоновіч призначено стипендію ВЦРПС.

Рік тому прийшла вона в училище. Мала глибокі і міцні знання зі школи, з охотою брала участь у вивченні нових предметів, особливо подобалася їй уроки професійної майстерності. Та тільки на навчаннях не замикається коло інтересів учениці. Знаходить Алла час також і для занять у агіторіади.

І. ГОЛОВКО.

м. Кіровоград.

ЗУСТРІЧ

ДО 40-РІЧЧЯ
СТАЛІНГРАДСЬКОЇ
БИТВИ

ЧЕРЕЗ ДЕСЯТИРІЧЧЯ

На урок мужності

Тридцять два роки шукали один одного два боювих побратими — росіянин Іван Степанович Грекул і українець Григорій Григорович Демченко. З Ново-архангельська йшли від Г. Г. Демченка листи в музеї і архіви, в Москву, Волгоград. А Іван Степанович, виходить, живе в Кіровограді. Працівники редакції «Молодого комуніста» ще в липні 1972-го розшукали його й повідомили про це Григорію Григоровичу. І Демченко вирушив у дорогу.

Зустрілись два фронтовики як рідні брати... І ось издав І. С. Грекул знову завітав у редакцію. Іван Степанович зняв картуза і розчесав збілілі волосся. На очах — слези. І воєнники радіють.

— Я знайшов їх. Я зустрічався з їхніми дітьми, — сказав схвильовано ветеран.

Тридцять років намагався Грекул знайти рідних політрука Тютюнова. Де вони? Знав, що Порфирій Олександрович родом із Хабаровського краю. Та з якого міста, села? Три роки тому написав листа в Хабаровський крайком партії. Розповів про те, як далекосхідники бились із ворогами у Сталінграді. Згадав політрука Тютюнова.

Ще через рік його запросили на береги Волині на зустріч із ветеранами 62-ї армії.

І тут ця незабутня зустріч з дсчкою Порфирією Тютюновою, рідних якого він розшукував.

— Спасибі вам, дорога людино! Тепер я знаю, як загинув мій батько, комуніст Порфирій Тютюнов... Я — донька його, Ніна. А ось ці люди, з якими він мене порідив.

До Грекула підходили пошівлі чоловіки — його однополчани, яких теж розшукав Іван Степанович і передав їхні адреси в Москву — у раду ветеранів бригади. Таких більше сімдесят. Кожен одержав вістку від Грекула. Біля Мамаєвого кургану до Грекула звернулися піонери.

— Розкажіть нам про свої ордени. Як ви бились із фашистами за Сталінград?

Іван Степанович одразу згадав десятирічного Андрійка Волошенюка. Він розповідав про політрука Тютюнова, про те, як під стінами рейхстагу добили навісного ворога разом зі своїм бойовим другом Григорієм Демченко...

Іван Степанович розклав на редакційному столі листи від червоних слідопитів Смоленська і Москви, Волгограда і маленького селища Карабулака. Від дочки політрука Тютюнова. Пишуть йому ветерани — І. М. Чернов з Новосибірська, А. І. Щеглов з Калуги, П. А. Вітрак із Владивостока, Л. М. Точних з Уфи, І. В. Зорин з Ленінграда.

— Славні діти, — каже розчулено колишній фронтовик. — Розказують мені в листах про свою школу, про батьків, про те, як щасливо їм живеться... От тільки ніхто мені не написав ще про долю сина нашого батальйону Андрійка Волошенюка.

І знову його рука тягнеться до пакунка з листами, серед яких видніється великий конверт.

— Це щойно купив платівку. Просили карабулацькі діти пісню їм прислати на свято — нашу, фронтову. То я їм про безіменну висоту. І все ж хочу розшукати Андрійка. От якби написав хтось із тих, хто його знає. Це б мою адресу такій людині.

І вийшов на чистому аркуші паперу: «м. Кіровоград, вул. Сагіно і Ванцетті, 23/6».

Коли виходив з редакції, вже на сходах мовив:

— Приїжджай до мене на Жовтневі свята мій фронтовий друг, однополчанин Григорій Демченко з Ново-архангельська.

М. ШЕВЧУК.

ЗАРУЧЕНА ЗІ СЦЕНОЮ

ДО 100-РІЧЧЯ ТЕАТРУ КОРИФЕЇВ

Триває республіканський фестиваль «Прем'єри сезону», присвячений 100-річчю українського професійного театру, заснованого М. Л. Кропивницьким. З успіхом пройшла на кіровоградській сцені вистава «Марія Заньковецька», поставлена за п'єсою І. Рябокляча режисером О. Ріпком і митцями Львівського державного ордену Трудового Червоного Прапора академічного українського драматичного театру імені М. Заньковецької.

образ жінки, чие ім'я увійшло в історію радянського театру.

М. Заньковецька у виставі Л. Кадирова — це не тільки борець за створення українського театру, не тільки велика актриса, а й проста жінка, яка глибоко переживає особисту драму, жінка, яка змогла зректися умовностей «світу» і піти всупереч їм за коханою людиною, з якою Марію поєднало не тільки спільне почуття, а й спільна мета.

Перед виконавцями ролей М. Л. Кропивницького, М. К. Садовського, П. К. Саксаганського, М. П. Старицького — народними артистами УРСР, лауреатами Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка В. Макс-

сименком і Ф. Стригуном, артистом В. Коваленком та заслуженим артистом УРСР С. Максимчуком стояло нелегке завдання. Вони повинні були створити на сцені акторський ансамбль, який би відповідав тому неперевершеному акторському ансамблю, перед яким схилив голову Петербург. І їм це вдалося.

У першій дії вистави перед нами постає юна дівчина, яка мріє про сцену взагалі. Потім ми бачимо її артисткою початуючою. Згодом Марія починає розуміти, що актор повинен служити своєму народові, любити мистецтво у собі, а не себе у мистецтві. Звідси — пристрасть, з якою бореться Марія і за своє особисте звільнення, і за звільнення українського

народу від національного гноблення.

У спектаклі яскраво вирізняються постаті головних героїв. І все ж при цьому не виникає відчуття монументальності образів — всі персонажі — живі люди, наділені індивідуальними рисами. Прагнення не піднятися над натовпом, а злитися з ним, посіяти в масах переконаність у необхідності політичної боротьби, яка допоможе українському і російському народам звільнитися від гніту, проявляється в кожного героя по-своєму.

У виставі зайняті: народна артистка УРСР В. Полінська, заслужений артист УРСР Б. Козак, заслужена артистка УРСР Г. Шайда, заслужені артисти УРСР О. Гринько, Б. Мірус, народний артист СРСР, лауреат Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка О. Гай та інші.

Заслужовує на увагу сценографічне вирішення вистави. Всі події п'єси відбуваються на чорному тлі. Не випадково художник, заслужений діяч мистецтва УРСР, лауреат Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка М. Кипріянов використав цей прийом. Чорний фон підкреслює драматизм епохи, в якій відбуваються події вистави. Серед цієї темряви світлий образ Марії Заньковецької набуває особливого змісту.

В рік святкування 60-річчя створення СРСР вистава «Марія Заньковецька» зазвучала як патетична оповідь про єдність українського і російського народів, про інтернаціональність мистецтва.

О. АНОХІНА.

В ИСТАВА «Марія Заньковецька» стала програмною в репертуарі Львів'ян. Нею вже десять років відкривається кожний театральний сезон. Ця вистава — данина пам'яті великій актрисі, яка стояла біля джерел зашнування українського професійного театру і Львівського драматичного театру, котрий нині носить її ім'я.

П'єса «Марія Заньковецька» була написана І. Рябоклячем до півстолітнього ювілею цього театру. В її основу лягли справжні історичні події, героями її стали конкретні особи. Працюючи над п'єсою, драматург звернувся не тільки до біографічних даних, а й до листів корифеїв українського театру, спогадів Л. М. Толстого, А. П. Чехова, М. І. Глінки, В. В. Стасова про виступи малоросійської театральної трупи, яка завойовувала серця українського й російського глядача. Були використані також газетні матеріали останньої чверті минулого століття, спогади про Марію Костянтинівну тих, хто особисто знав її. Ще й сьогодні у Львівському театрі імені М. Заньковецької працює народний артист СРСР, лауреат Державних премій СРСР і УРСР Б. В. Романицький, який був консультантом при постановці вистави «Марія Заньковецька», виконує в ній роль К. К. Адамовського — батька великої актриси. А колись Б. В. Романицький був сценічним партнером Марії Костянтинівни. Актор допоміг виконавиці ролі М. К. Заньковецької народній артистці УРСР Л. Кадировій створити глибокий реалістичний



Художньо-документальна повість.

(Закінчення. Поч. у №№ 113, 120, 121, 122 та 123).

Так, влучним стрільцем був мій друг Степан. Ми, його ровесники, знали на це будучи учнями рідної Головіської школи. Там ми, члени ТСОАВІХІМУ, здавали норми на значок ЮВС (юний ворошиловський стрілець) і ВС (ворошиловський стрілець). Степан стріляв краще від усіх, одним із перших серед однокласників одержав гарний, як орден, значок ВС. І в політій школі п'ятнадцять разів стріляв у бійці. Про нього розповідали у бойовому листку, який я випускав щодня.

Дві ночі наша рота знаходилась на тому ж рубені. Вдень і годину не підводили зі своєї снігової нори. Іли двічі на добу — на зорі і ввечері мучар і старшина доставляли нам сухарі, суп у термосах, тютюн.

Вночі випав лютий сніг. Бранці, смирнувшись навколо, не побачив жодного бійця, всіх накрило білою ковдрою. Але ось праворуч «ожил» кучугура — то вибірався з-під снігу наш ротний заступник Мостішин Кузнецов, спусар із Горького, котрий цим днями відзначив (умовно) своє сорокаріччя. Його ми називали «стариком» — бо май один за плечима більше літ, ніж ми зі Степаном убох. І зліва від нас кучугура «ожил» — то мій земляк і друг Гаврило Шевченко дав знати, що він живий-здоровий. Присиділись також інші бійці, і обтрусившись, лягали знову, бо розвиднялось.

Пролежали цілий день. Німці не стріляли, ми теж мовчали. Увечері сів у вітер, забігали зміни грайливої пожеми. Посугеніло, і ми знову стали підстрибувати — грітися. Опієнці помітили силу людини, що йшла в наш бік. То був писар роти, який доставив нам прямувати назад у ліс за спаленим селом. Взадовні вишуквав нас, перелічив — боявся, щоб негосі сонного не залишилися лише пічні труби. У спаленому селі залишилися лише пічні труби, пахло смаленим. На згарищі сидів великий пелі і сивач, що жалібно, що аж серце хололо.

Подолавши кілька кілометрів, зупинилися біля великого села. Тут дістали бойове задання: наші два батальйони повинні переправитися через Волхов, вибити німців з протилежного берега і закріпитися там.

Вихідним рубенем нашої роти було село. Ми почали просування вперед короткими перебіжками, але побачили, що ніхто в нас не стріляє, пішли розгорнутим ланцюгом. Зійшло сонце і освітло передній край противника на тому боці, замерзлий Волхов із рябим від бомбозних і міних воронок льодом. Поряд зі мною дробити Кузнецов з гвинтівкою.

Ось і Волхов. Ступивши на лід, ми одразу почали стріляти. Але змогли пробігти лише кроків тридцять. Мабуть, фашисти спостерігали за нами: тільки-но ми опинилися на льоду, нас зустрів вогневий смерч. Били з автоматів, кулеметів, гвинтів. Лежимо на льоду — ні опанувати собі, ні голови сховати. Застогнали поранені, але два ротних санітари, котрі лежали позаду нас, знали, що немає сенсу бігти їм на допомогу. Варто їм підвестися, як вони будуть сношені лавиною савищо. Лежимо вже хвилину десять, а німці з відстані приблизно 500 метрів продовжують обстрілювати.

І в цей момент пролунала команда лейтенанта Чукина.

— Хлопці! Вперед! За мною! Строчачи з автомата, він кинувся вперед, а ми — за ним. Кидок вперед — єдино правильний вихід в даній ситуації. Ряди наші поріділи. Але багато хто добіг до високого крутого берега, що було порятунком: ми опинилися у мертвому просторі. Де ворог не міг нас дістати зі стрілецької зброї.

Під високим берегом ми знаходилися до наступної темряви, а потім одержали наказ йти в ліс. Степан, узятий чотири гранати, швидко пішов, а ми лягли на лід і залпами почали стріляти по кулеметному гнізду. Темряву осяяла ракета і ми помітили Степана, який уздовж крутого берега наближався до кулемета. Ракета погасла, стало ще темніше, ніж раніше, але ми продовжували стріляти. Через кілька хвилин почули три глухих вибухи гранат. І одразу ж пролунали тріскотні автоматів.

— Чого ти, а не чотири вибухи? — дивувався изводний.

— Очевидно, четвертої не встигнути, — висловив припущення Кузнецов. — Мабуть, вислови його, адже автоматна черга пролунала одразу після третього вибуху.

Лежу, стріляю, а з голови не йде думка: неже та черга з кулемета... Ні, ні, ні. Степан повернувся, має повернутися.

За кілька хвилин він був перед нами. Виявилось, що нинута четверта граната не розірвалася, а чергу з автомата випустив фашистський вартуний, мабуть, з переляку. Але Степан був у мертвому просторі і міг її не бачити.

Цього разу ми вчотирьох принесли 28 гвинтівки. Наступного разу пішли тільки двоє зі Степаном. Тепер зовсім інша справа: кулемет не стріляє, ракети злітали далеко справа, і ми без поспіху взяли по сім гвинтівкам і повернулися у роту. За ніч зібрали всю зброю на ділянці, де вдень намагались наступати два наших батальйони.

Стояли, ми спали біля вогнища мертвим сном. Та фашисти не доли виспатися: чи то помітили багаття в куренях, чи наважання били, але міни часто падали на узлісся, огидно виючи. Кілька мін розірвалось у розташуванні роти, трьох бійців поранило, серед них і Степана. Невеликий осколок влучив моєму другові в ногу. Військової фельдшер визначив: у госпіталь. Візник цвохнув конячину батоном, розвернув сани.

— Що ж, поїхали за горіхами, — сумовито мовив Степан. У його очах були сум і душевне сум'яття. Сани віддались, а бійці взводу мэхани Степані закіптюженіми біли вогнищ руками.

Не знав, не думаю і тоді, що зі своїм бойовим другом мені вже більше ніколи не доведеться зустрітись.

ЩОБ ТОВАДУБАТИ
Типовий стадіон, треба мати значні кошти, робочу силу. Ми ж розв'язали цю проблему по-своєму. Футбольне поле у нас на сколиді села. Тут тренуються працівники обласної сільськогосподарської дослідної станції і школярі. Крім того, ми маємо нестандартне обладнання в невеликому

п'яти метрів (довжина колоди 5 метрів 25 сантиметрів).
Гімнастичний стовп. Стояк висотою 2 метри, діаметр — 25 см, із землі виходить на 120 см, до столба кріпиться східці довжиною 20 сантиметрів (5—6 ступів).
Бар'єри для бігу з перешкодами. Тонкий кругляк (діаметр 12 сантиметрів); їх шість штук, шириною 80 сантиметрів, встановлюються на столбах на відстані один

ровні труби діаметром 50 мм кріпляться методом заварювання на висоті 160 см від землі.
Геометрична форма «Стежки здоров'я» може бути у вигляді лабіринту чи овалу. Перешкоди і снаряди розподіляються по всій трасі чи групами. На старті гарту встановити щит із схемою «Стежки здоров'я», а біля перешкод — таблицю з описом реко-

Будівництво спортивних споруд — справа комсомольська

НА ТРАСІ БАДЬОРОСТІ

ВИ ПРОСИЛИ РОЗПОВІСТИ

Група фізоргів з Новгородки звернулася до редакції з проханням розповісти про те, як обладнати «Стежку здоров'я». Наш кореспондент побував у Соснівській середній школі Кіровоградського району і, зустрівшись з учителем фізкультури В. А. НЕЧИПУРЕНКОМ, попросив його поділитись досвідом роботи по обладнанню простих спортивних комплексів за місцем проживання молоді.

шкільному спортивному залі.

Та найбільша напруга на «Стежці здоров'я», яку обладнано силами педагогів і старшокласників біля головного корпусу десятирічки. Що ж треба для того, щоб мати таку «стежку», як установити на ній спортивні снаряди? Кошти на придбання матеріалів невеликі: закупити 3,6 кубометра лісу-кругляка, 147 кілограмів 40-міліметрових і 169 кілограмів 50-міліметрових сталевих труб загальною довжиною 53,3 метра. Починати, скажімо, із встановлення козла для вправ у рівновазі. Козла має бути довжиною 5 метрів, діаметром 25 сантиметрів. Лаптується вона на двох стовпчиках діаметром 25 сантиметрів. Один кінець козла вдалений від землі на 40 сантиметрів, протилежний — на 70.

Стовпчики для бігу згачом і стрибків. Діаметр — 35—40 сантиметрів. Кожен із них піднімається над землею на 60, 70, 80, 90 і 120 сантиметрів на відстані до 5 метрів один від одного.

Колода через перешкоду. Глибина ями 50 сантиметрів, діаметр — до

від одного 10—30 метрів, над землею 50—70 сантиметрів.

Комплекс перекладин. Металеві труби, довжина кожної 110 сантиметрів, діаметр 40 мм, лаптується на дерев'яних стовпах діаметром 20 см (кожна від землі на 120, 130, 220 см).

Верстат для вправ, що розвивають силу м'язів живота і спини. Колода довжиною 3—5 м, діаметр 30 см, обабіч для улову нит'єв'язальних прутків (3—5 м) діаметром 12 см — 2 шт. Відстань між колодами 60—80 сантиметрів.

Горизонтальна драбина (ручохід): стовпи діаметром 50 мм, перекладини із 40-міліметрових сталевих труб. Кріпляться методом заварювання (можлива заміна столбів на дерев'яні). Довжина рукохода — 6 м, висота 250 см, відстань між 60-сантиметровими перекладинами 30 сантиметрів.

Силовий снаряд. Колода діаметром 20 см, довжиною 3—4 метри з ручками довжиною 20 см.

Кріпиться із зміщенням центром на стовпчик так, щоб під час поштовху і підняття її на груди один кінець піднімався над землею до одного метра. Інвалтаження підбирається самостійно за рахунок зміни плеча пере-
брус, Металеві 6-мет-

мендованих вправ. Стандартна довжина траси — півтора кілометра. Але її ви можете змінити (в залежності від розміру території, яку вам виділили для «Стежки здоров'я»). Ми, наприклад, біля школи усе це обладнання встановили навколо ігрового поля, на якому впорядковані майданчики для волейболістів, гандболістів, баскетболістів. Тут же — сектори для стрибків у довжину і висоту, метання гранати, диска, штовхання ядра.

Робота на «Стежці здоров'я» триває цілодобово. Сюди ми завезли іграви, митий пісок, які вбирають воду. Найближчим часом основні сектори бігові доріжки будуть встелені гумобітумом.

Коли під час підготовки кіносюжету для республиканського телебачення чемпіона області з багатоборства ГПО комсомольця Сергія Остапенка журналісти запитали, де він удосконалював свій фізичний гарт, хлопець відповів:

— Тут, на сій трасі біля рідної школи.

Одночасно на такій «стежці» тренуються більше сотні наших учнів, які готуються складні нормативи ГПО.

Звичайно, на великому типовому стадіоні можна домогтись більшого. Але нашим вихованцям вистачає і «Стежки здоров'я». Обладнайте її в себе.



Тренуються в колективі фізкультури колгоспу імені Леніна Допинського району, силача нормативи комплексу ГПО і нині успішно виступає на районних і обласних змаганнях.

Фото С. ФЕНЕЛКА.

ЗАРУБІЖНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

ДЕ ЖИВУТЬ ПОРТУГАЛЬЦІ

Населення Португалії ніяк не досягне «круглої цифри 10 мільйонів». Причина тому, як вважають спеціалісти, традиційно сильна еміграція, зумовлена рядом економічних, а в минулому й політичних факторів. Згідно з офіційними даними, тільки в 1960—1969 роках у пошуках кращої долі країну залишило 647 тисяч чоловік. А з 1970 по 1979 рік — 393 тисячі.

За офіційними даними, 1979 року за межами Португалії проживало 3524811 громадян цієї країни. Тільки в Бразилії їх налічується 1,2 мільйона, у Франції — 823 тисячі, в Канаді — 240 тисяч, у Венесуелі — 140 тисяч, у США — 123 тисячі і у ФРН — 112 тисяч.

Грошові перекази португальських емігрантів на батьківщину для підтримання сімей, що тут лишилися, є одним з основних джерел надходження твердої валюти в Португалію.

А. ЗДИТОВЕЦЬКИЙ,
власкор АПН.
Ліссабон.

ХТО ВІДКРИВ БРАЗИЛІЮ?

У Бразилії йде підготовка до археологічних пошуків, мета яких — знайти підтвердження припущень про підвідання Бразилії суднами відомими поки що країні до Колумба. Їх було висунуто після знахідки в затоці Гуанабара (Ріо-де-Женейро) 1977 року трьох амфор, схожих на посудини, виявлені у фінікійських портах Біблос, Тір і Сідон у Лівані. Крім того, в іншій затоці було виявлено тарілку, фінікійське походження якої підтверджено. Відомий також час її виготовлення — 1256 рік до н. е.

Американський археолог Роберт Франк Марке, котрий висловлює цю гіпотезу, в жовтні проведе серію занурень у затоці Гуанабара в пошуках решток фінікійського судна.

Поки що не можна з певністю казати, що біля берегів Бразилії побували фінікійські кораблі. Знайдені керамічні вироби могли знаходитись на борту португальських чи інших суден, які відвідали ці береги в доколумбову епоху.

В. ІВАНЕНКО,
кор. АПН.
Ріо-де-Женейро.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітета
ЛКСМ України.

На українському мові.



БК 04144.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград.
вул. Луначарського, 36.



Індено А1103

Обсяг 0,5 друч арк.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів: комсомольського життя — 2-46-51, листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 514. Тираж 49900.

Газета виходить у півторці, четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінич, 2.